

САВЕТ ЕВРОПЕ

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка бр. 27919/05
Радомир МАРКОВИЋ
против Србије

Европски суд за људска права (Друго одељење), 10. јуна 2008. године на заседању Већа у саставу:

Francoise Tulkens, председник,
Antonella Mularoni,
Ireneu Cabral Barreto,
Vladimiro Zagrebelsky,
Dragoljub Popović,
Andras Sajó,
Nona Tsotsoria, *судије*

и Sally Dollé, *секретар одељења*,

У вези са горњом представком која је поднета 8. јула 2005. године,
У вези са одлуком да се примени члан 29 став 3 Конвенције и заједно размотри допуштеност и основаност предмета,
У вези с изјавом коју је тужена влада доставила 4. фебруара 2008. године којом се Суд моли да ову представку скине с листе предмета и одговором подносиоца представке на исту,
После већања, доноси следећу одлуку:

ЧИЊЕНИЦЕ

А. Околности случаја

Подносилац представке, г. Радомир Марковић је држављанин Србије рођен 1938. године и живи у Београду. Владу Србије („Влада“) представљао је њен заступник г. С. Царић.

Чињенице овог предмета, како су их странке доставиле, могу се сумирати на следећи начин.

Послодавац је отпустио подносиоца представке после завршетка два посебна дисциплинска поступка. Правоснажна решења донета су 7. августа 1991. године, односно 6. септембра 1991. године.

Подносилац представке је 23. августа 1991. године поднео захтев Суду удруженог рада којим је тражио поништење решења од 7. августа 1991. године, враћање на посао као и неисплаћене плате.

Изгледа да је подносилац представке накнадно тражио да се решење од 6. септембра 1991. године такође поништи.

После два враћања предмета на нижу инстанцу, Први општински суд у Београду, коме је предмет накнадно уступљен, је 27. фебруара 2003. године донео пресуду у корист подносиоца представке.

Окружни суд у Београду је 5. новембра 2003. године одбацио захтев подносиоца представке за поништење решења од 6. септембра 1991. године. Он је, такође, укинуо преостали део пресуде Првог општинског суда и наложио поновно суђење у вези са решењем од 7. августа 1991. године, враћање подносиоца представке на посао и неисплаћене плате.

Врховни суд је 23. децембра 2004. године одбацио ревизију подносиоца представке коју је уложио у вези са делом његовог захтева који је Окружни суд већ одбацио. Републичко јавно тужилаштво, односно Врховни суд, одбили су захтев за заштиту законитости оца подносиоца представке.

Што се тиче преосталог захтева подносиоца представке, за поништење решења од 7. августа 1991. године и његово враћање на посао, Први општински суд је одложио три рочишта планирана за 4. март 2004. године, 6. јуни 2005. године и 6. септембар 2005. године, која чекају на исход горе наведеног поступка пред Врховним судом.

Од 20. марта 2006. године до 16. јануара 2007. године, Први општински суд је одржао девет посебних рочишта.

Подносилац представке је 9. фебруара 2007. године поднео захтев којим је тражио ослобађање од обавезе плаћања трошкова поступка.

Први општински суд и Окружни суд су, међутим, одбили овај захтев 7. јуна 2007. године.

Први општински суд је 12. септембра 2007. године донео пресуду против подносиоца представке у вези са преосталим делом његовог захтева, а Окружни суд је 7. фебруара 2008. године потврдио ову пресуду по жалби.

Подносилац представке је 31. марта 2008. поднео притужбу Уставном суду, наводећи, између осталог, претерану дужину његовог радног спора.

Неодређеног дана после тога подносилац представке је очигледно уложио ревизију против решења Окружног суда од 7. фебруара 2008. године.

ПРИТУЖБЕ

Подносилац представке се жалио према члану 6 и 13 Конвенције. У суштини, он се жалио на дужину предметног поступка, као и на недостатак делотворног домаћег правног средства због процедуралног кашњења.

ЗАКОН

А. Дужина поступка и недостатак делотворног домаћег правног средства

Дописом од 4. фебруара 2008. године Влада је обавестила Суд да предлаже да се припреми једнострану декларацију ради решења питања која су постављена овом представком.

Она је даље затражила од Суда да представку скине с листе предмета у складу с чланом 37 Конвенције.

Декларација, коју је потписао заступник Владе, предвидела је следеће:

„Изјављујем да је Влада Републике Србије спремна да прихвати да је дошло до повреде права подносилаца представке према члану 6 став 1 и члану 13 Конвенције и нуди да подносиоцу представке, г. Радомиру Марковићу, исплати износ од 3.000 евра *ex gratia* у вези с представком која је код Европског суда за људска права заведена под бројем 27919/05.

Овај износ, који покрива материјалну и нематеријалну штету као и трошкове, платиће се у динарској против вредности без пореза који се може платити и на рачун .... [који наведе] .... подносилац представке. Овај износ ће се исплатити у року од три месеца од датума испостављања пресуде Суда. Ово плаћање ће представљати коначно решење овог предмета.

Влада изражава жаљење што је дошло до радњи које су довеле до подношења ове представке.

Радни спор, који још није решен код домаћег суда, судови у Србији ће разматрати посебно и ова декларација на њега нема утицаја.

Влада сматра да је надзор Комитета министара над извршењем пресуда Суда у вези с Републиком Србијом у овом и сличним случајевима, одговарајући механизам за обезбеђење побољшања у овом контексту. С том намером, неопходна сарадња у овом поступку ће се наставити.“

У допису од 13. маја 2008. године подносилац представке је изнео мишљење да једнострана декларација Владе није прихватљива.

Суд подсећа да се чланом 37 Конвенције предвиђа да он може, у било којој фази поступка, одлучити да скине неку представку са списка својих случајева. Члан 37 став 1 (в) посебно омогућава Суду да скине неки предмет са свог списка ако нађе да је „даље неоправдано да се настави разматрање представке“, а он је то чинио у прошлости на основу одређених једностраних декларација тужених влада чак и када су подносиоци представке задржали своје предмете.

С том намером, Суд ће пажљиво размотрити изјаву коју је влада припремила у овом предмету у светку начела која произилазе из његове судске праксе (видети *Tahsin Acar против Турске*, [ВВ], бр. 26307/95, ставови 75 – 77, ЕЦХР 2003-VI).

Суд примећује да је у једном броју предмета одредио природу и обим обавеза које проистичу за државу уговорницу према члану 6 Конвенције у погледу права на суђење у разумном року (видети, међу многим другим предметима, *Cocchiarella против Италије* [ВВ], бр. 64886/01, ЕЦХР 2006; *Kudla против Пољске* [ВВ], бр. 30210/96, ЕЦХР 2000-XI; *Илић против Србије*, бр. 30132/04, 9. октобар 2007. године). Када је Суд утврдио кршење овог члана он је досудио правичну надокнаду, а њен износ је зависио од посебних карактеристика предмета.

С обзиром на природу уступака који су садржани у једностраној декларацији владе у предметном случају, као и на износ предложене надокнаде (који се може сматрати разумним у поређењу са оним које је Суд доделио у сличним случајевима, када се узме у обзир чињеница да само четири године и два месеца оспораваног поступка спада у надлежност Суда *ratione temporis*, пошто је Србија ратификовала Конвенцију 3. марта 2004. године), Суд налази да више није оправдано да се настави разматрање овог дела представке (члан 37 став 1

(в) Конвенције; видети, за релевантна начела, *Tahsin Acar*, цитиран у горњем тексту; *Haran против Турске*, бр. 25754/94, пресуда од 26. марта 2002. године). Суд је, такође, задовољан да поштовање људских права која су дефинисана Конвенцијом и Протоколима уз њу од њега више не захтева да настави разматрање овог дела представке (члан 37 став 1 *in fine*). Сходно томе, треба га скинути са листе.

У посебним околностима овог предмета и пошто поступак код домаћег суда још није решен, међутим, Суд сматра да држава треба да обезбеди да се предузму све неопходне мере како би се ово питање решило што је брже могуће, узимајући у обзир захтеве исправног поступања суда (видети, *mutatis mutandis*, Катић против Србије (одлука), бр. 13920/04, ЕЦХР 4. март 2008. године).

Одлука Суда о њеном брисању не прејудуцира основаност потраживања подносилаца представке код домаћег суда нити, заиста, ни његову могућност да добије надокнаду за свако додатно процедурално закашњење до ког може доћи после датума ове одлуке.

Суд, на крају, подсећа да је, у складу с чланом 46 став 2 Конвенције, Комитет министара једино надлежан да надзире извршење правоснажних пресуда. Ако, међутим, тужена држава не испуни своје обавезе из једностране декларације дате у овом случају, представку треба вратити на списак предмета Суда сходно члану 37 став 2 Конвенције (видети *Aleksentseva и двадесет осам других подносилаца представке против Русије* (одлука), бр. 75025/01, ЕЦХР, 23. март 2006. године).

Б. Члан 29 став 3 Конвенције

С обзиром на горе наведене закључке, прикладно је да се обустави примена члана 29 става 3 Конвенције.

Из тих разлога, Суд једногласно

Узима у обзир услове из декларације тужене Владе у вези с притужбама које су изнете према члану 6 став 1 и 13 Конвенције и модалитете за обезбеђење обавеза о којима је у њој реч,

Одлучује да представку скине са списка својих предмета у складу с чланом 37 став 1 (в) Конвенције.

Sally Dollé
Секретар

Francoise Tulkens
Председник